

WAYNE BRADSHAW
JA DOUGLAS P. LOVE

SUOMENTANUT MIKA KIVIMÄKI

LIIVIJENGILÄISEN MATKA
HUUMEPOLIISIKSI

JOHNNY
Kniga

WAYNE BRADSHAW

JA DOUGLAS P. LOVE

SUOMENTANUT MIKA KIVIMÄKI

**LIIVIJENGILÄISEN MATKA
HUUMEPOLIISIKSI**

JOHNNY KNIGA • HELSINKI

Ensimmäinen painos

Copyright © Wayne Bradshaw, 2016

Englanninkielinen alkuteos: *Jersey Tough – My Wild Ride
from Outlaw Biker to Undercover Cop*

ECW Press, Toronto, 2016

Published in agreement with Sebes & Bisseling Literary Agency

Suomenkielisen laitoksen © Mika Kivimäki ja Johnny Kniga 2026

Kirjailija on parhaan kykynsä mukaan kuvaillut tapahtumia, paikkoja, ihmisiä ja järjestöjä muistikuviansa perusteella. Suojellakseen toisten henkilöiden yksityisyyttä hän on joissakin tapauksissa muuttanut tiettyjen ihmisten nimet ja tapahtumien ja paikkojen yksityiskohdat.

Friedrich Nietzsche: *Hyvän ja pahan tuolla puolen*, suom. J. A. Hollo, Otava 1966.

William Shakespeare: *Julius Caesar*, suom. Paavo Cajander, 1884.

Valokuvat Wayne Bradshaw'n kotialbumista.

Johnny Kniga

An imprint of Werner Söderström Ltd

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN: 978-952-362-325-5

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@kniga.fi

*Pearlille ja Barbille,
hyvyyden tuntee hehkuvan sisällään siellä,
missä rakkaus ja uskollisuus kohtaavat.*

*Ohuen sinisen viivan miehille ja naisille;
pysykää lujina, paremmat ajat ovat koittamassa.*

SISÄLLYS

ALKUSANAT –*Renzo Gracie* 11

1	SIIRTYMINEN MAAN ALLE	15
2	PIELEEN MENNYT PIIKITYS	32
3	SALAKULJETUKSEN POLITIIKKAA	41
4	PELLET VASEMMALLE, NARRIT OIKEALLE	58
5	CHUCKIKSI KASVAMINEN	69
6	SOTA-AJAN ELÄMÄÄ	82
7	TERVETULOA TAPPOKONEESEEN	88
8	SULJE KORVASI PAHALTA	101
9	ROKKAAVA ROBIN	113
10	NÄKYMÄ SYVYYDESTÄ	124
11	HELVETIN ESIKARTANO	131
12	HILJAISELOA KEY WESTISSÄ	139
13	HYVÄN JA PAHAN TUOLLA PUOLEN	150
14	WHISKEY JOE & THE BREED	160
15	MATKALLA LITTLE BIGHORNIIN	170
16	HYVÄÄ ILTAA, MR. MOLOTOV	178
17	KISKOTAAN TIIKERIÄ HÄNNÄSTÄ	186
18	SANDY HOOK PAGANS	193

19	ELÄMÄ OLI HELPOMPAA, KUN OLI JULMURI	203
20	VALKOMEKKOINEN NAINEN	214
21	SYMPATIAA PAHOLAISELLE	221
22	KAIKKI PÄÄTTYY AIKANAAN	232
23	VERIPÄÄ FINGERS	239
24	MUKILOITU, MUTTA EI MURTUNUT	251
25	SOTURIHENKI	270
26	AMMUTAAN VÄÄRÄÄ KLUBIA	276
27	MIES PITKÄSSÄ PALTTOOSSA	284
28	KOKAIINIA & CADILLACEJA	294
29	ANNA TÄNNE NE VITUN HERNEET	299
30	RENZO TULEE KAUPUNKIIN	308
31	HULLU KOIRA DENNIS	318
32	KLASSINEN KUUMA HÄLYTYS	326
33	LIIAN MYÖHÄÄN	334
34	RAUNIOKASAN PURKAMISTA GROUND ZEROSSA	340
35	SUURI JAKE SLATER	351

JÄLKINÄYTÖS 355

KIITOKSET 359

INVICTUS

Yöstä, joka minut peittää,
mustana kuin helvetin kuilu navalta navalle
minä kiitän kaikkia mahdollisia jumalia
voittamattomasta sielustani.

Olosuhteiden inhassa puristuksessa
en ole irvistellyt tuskasta enkä parkunut ääneen.

Sattuman kolhujen alla
pääni on veressä, mutta ei taivu.

Vihan ja kyynelten alhon tuolla puolen
vaanii varjon Kauhu,
mutta silti vuosien uhka
löytää ja on löytävä minut pelottomana.

Ei väliä sillä, kuinka ahdas on portti,
kuinka rangaistuksia täynnä tekojen käärö,
minä olen kohtaloni herra;
oman sieluni kapteeni.

– WILLIAM ERNEST HENLEY –

ALKUSANAT

Renzo Gracie

Valitsemani ammatti on suonut minulle tilaisuuden tavata hätkähdyttävän määrän ihmisiä, mukaan lukien Lähi-idän kuninkaallisia, kuuluisia näyttelijöitä, urheilutähtiä ja paljon muitakin. Satunnaisesti tielleni sattuu erikoislaatuisia ihmisiä, jotka tuntee vain heidän ystäväpiirinsä – merkittäviä henkilöitä, joilla on kerrottavana ällistyttäviä tarinoita. Wayne ”Big Chuck” Bradshaw on yksi heistä. Hänen elämäntarinansa on lähes uskomaton.

Big Chuck on Amerikan ainoa ihminen, joka on edennyt urallaan erään maan pelätyimmän moottoripyöräjengin torpedosta valantehneeksi poliisiksi ja kunniamerkin saaneeksi peitetehtävissä toimivaksi huumepoliisin etsiväksi. Hänen tarinastaan tekee entistäkin epäuskottavamman se, että hän hoiti monia pidätyksiä ja otti kiinni huumediilereitä samalla Jersey Shoren alueella, jolla hän ennen ajoi Pagansin jengin outlaw-bikerina. Minäkään en uskoisi sitä todeksi, ellei hän olisi läheinen ystävä ja luottomies.

Olen innokas lukija, ja minulle oli suuri kunnia, kun Big Chuck pyysi minua laatimaan esipuheen kirjaansa. Vaikka uskoin tuntevani tämän lempeän jättiläisen, en malttanut laskea kirjaa käsistäni lukiessani hänen kovista ajoistaan Yhdysvaltojen armeijassa, hurjista vuosistaan Pagansissa ja kunniakkaasta 20-vuotisesta poliisin urastaan.

Wayne Bradshaw on ehdottomasti ainutlaatuinen persoona. Ristin hänet ”Big Chuckiksi” ruumiin koon takia. Kun meistä oli tullut ystäviä, minulle selvisi, että hän oli elämää suurempi muutenkin kuin 120 kilon

lihaskimppukroppansa perusteella. Big Chuck onnistui ahtamaan yhteen toiminnantäyteiseen elämänkaareen useamman elämän edestä kokemuksia.

Big Chuck varttui suojaisassa esikaupunkiyhteisössä New Jersey'n Middletownissa. Hän haaveili kunniakkaasta urasta maansa palveluksessa ja ilmoittautui vapaaehtoisena Yhdysvaltojen armeijaan vähän ennen Vietnamin sodan loppua. Hänestä koulutettiin jalkaväen kiväärimies, ja hän suunnitteli siirtyvänsä jonakin päivänä erikoisjoukkoihin. Sen sijaan armeija lähetti hänet Saksaan, jossa hänen kohtaamansa väkivaltaiset tapahtumat ravisuttivat hänen sisintänsä. Ensimmäisessä jalkaväkidivisioonassa hän oppi vastaamaan väkivaltaan väkivallalla. Armeijavuodet muuttivat häntä pysyvästi.

Gangsteri ja kyttä seuraa Big Chuckin elämän ihmeellistä kulkua. Siinä kuvataan hänen nuoruuttaan ja päätöstään värväytyä armeijaan 18-vuotiaana, kun jotkut teini-ikäiset pakenivat Kanadaan tai keksivät muita konsteja välttyäkseen joutumasta Vietnamiin. Tarina vie meidät läpi hänen kolmen ankaran vuotensa armeijan leivissä, paluunsa Yhdysvaltoihin ja vajoamisensa lainsuojattomien moottoripyöräjengien vaaralliseen ja arvaamattomaan maailmaan. Hänen voimansa, kokonsa ja armeijassa oppimansa väkivaltaiset taidot toivat hänet pelätyn Pagans-moottoripyöräkerhon tietoon. Sitä pidettiin maan vaarallisimpana ja ilkeimpänä motoristijenginä. Big Chuck kuvailee jatkuvia reviirisotia toisten prosenttijengien kanssa, kuten Hells Angelsin ja Breedin. Hänestä tehtiin kerhonsa upseeri ja Jersey Shoren aluetta hallitsevan Pagansin Sandy Hookin osaston asekersantti. Minun on vieläkin vaikea nähdä tätä lempeää, kookasta ja älykästä miestä sellaisessa roolissa.

Uskomatonta kyllä, hän selviytyi hengissä kahdesta vuodesta Pagansissa ja onnistui jättämään jengin elävänä, vailla näkyviä arpia ja rikosrekisteriä. Vaikka Middletownin poliisilaitos pidättikin hänet kerran, hänen ei koskaan todistettu syyllistyneen rikokseen ja hän siirtyi elämässä eteenpäin ryhtyen valantehneeksi poliisiksi juuri saman poliisilaitoksen palveluksessa. Kovalla työllä Pagans MC:ssa hankitut katutaidot antoivat

hänelle ainutlaatuisen pätevyyden peitetehtävissä toimivaksi huume-poliisin etsiväksi. Hän sai aikaan pidätyksiä ällistytävässä tahdissa.

Se Big Chuck, jonka kanssa minä ystävystyin ja jolle opetin omakätisesti brasilialaista jujutsua, on vaatimaton, todella älykäs mies, joka ei juuri koskaan puhu väkivallan täyttämästä armeijakomennuksestaan ja ajasta, jolloin hän ajoi Pagansin mukana. Me keskustelimme hänen poliisintyöstään ja ajastaan poliisien ammattiyhdistys Patrolmen's Benevolent Associationin päällikkönä, joka pelottomasti puolusti alaisiaan kerran toisensa jälkeen. Tunnen hänet antaumuksellisena ja menestyneenä jujutsu-oppilaana ja sellaisena miehenä, joka aina antoi kaikkensa auttaakseen perhettäni ja ystäviäni.

Sekasortoisesta rikollisesta elämäntavasta peitetehtävissä toimivaksi huume-etsiväksi edetessään Big Chuck on nähnyt elämää monelta kantilta. Big Chuck Bradshaw on amerikkalainen veljeni.

LUKU 1

SIIRTYMINEN MAAN ALLE

Glenn Freyn ”Smuggler’s Blues” sai kunnolla soittoaikaa ja New Jersey oli jauhekokaiinivallankumouksen huipulla, kun minä ilmoittauduin Monmouthin piirikunnan huumeyksikköön (Monmouth County Narcotics Task Force, MCNTF) keväällä 1985. Monien muiden yksikön jäsenten tavoin olin lainassa piirikunnassa toimivalta paikalliselta poliisilaitokselta, minun tapauksessani Middletownista.

MCNTF oli kiireinen yksikkö, jonka toimivalta ulottui eräille osavaltion kovamaineisimmille alueille, kuten Asbury Parkiin. Kaupunki, joka oli ennen rikkaiden ja kuuluisien lomakohde, oli vajonnut pahan kerran pohjalle, ja huumekauppa, katurikollisuus ja jopa murhat olivat siellä arkipäivää.

80-luvulla Asbury Parkilla oli kovia kokeneen kaupungin viehätysvoimaa – likaisia, pimeitä katuja ja niiden varrella satunnaisia umpeen lankutettuja rakennuksia, kiinteistövälittäjien myyntikylttejä, jotka näyttivät olleen paikoillaan vuosikausia, katuojat roskia täynnä. Se oli upea asuinpaikka, ainakin rotille. Kesällä turisteja ajautui vielä kaupungin kuuluisalle lankkukävelytielle, joka kulki vanhan Convention Hallin, Paramount-teatterin ja kauppakeskuksen ohi – 1920- ja 30-luvuilta peräisin olevien massiivisten rakennusten, jotka olivat rapistuneet pystyyn jo vuosikymmeniä sitten.

Iltaisin paikalliset ja turistit pakkautuivat hämäriin yökerhoihin kuuntelemaan nousevia esiintyjiä, kuten Bruce Springsteeniä, joka esiintyi

säännöllisesti Stone Ponyssa, kuuluisassa yökerhossa korttelin päässä Atlantin valtamerestä. Pari korttelia kauempana toiset tähtikandidaatit soittivat Wonder Barissa, jolla oli outo hymyilevää klovnia esittävä logo. Springsteenin ”Born to Run” hallitsi maata, ja ehkä myös rannan lankkuetietä. The Boss lauloi synkkiä ja sointuvia kappaleita Jersey Shoresta ja antoi kuolevalle kaupungille elämän henkäyksen edes kesän ajaksi.

Asbury Parkin asuinalue sijaitsi vajaan puolentoista kilometrin päässä rannan lankkutieltä ja yökerhoista, mutta turistit eivät siitä välittäneet, hyvästä syystä. Maisemaa koristivat palaneet rakennukset, ruostuvat autonromut ja katuvalot, jotka eivät olleet toimineet vuosikausiin. Niillä kulmilla viettäisin aikaani MCNTF:n hommissa.

Erosin toisista peitetehtävissä toimivista poliiseista siinä, että olin ollut vuosia jäsenenä lainsuojattomassa Pagans Motorcycle Clubissa, joka piti Asbury Parkia yhtenä omista alueistaan. Olimme hallinneet sikäläisiä baareja ja yökerhoja rautakouralla ja valmiita antamaan ankaran selkäsaunan mille tahansa motoristiklubille, joka uskaltaisi tulla kaupunkiin. Paganina minulla oli tapana pyöriä juuri niillä kaduilla, joilla huumekauppoja solmittiin, osallistua hurjiin kapakkailtoihin aina kun tarvittiin ja iskeä tyttöjä, joista oli seksikästä ajella tuunatun Harrikan kyydissä pahan bikeripojan kanssa.

Nyt olin palaamassa vanhoille kotikulmille, joilla tapasin ajella Paganina, tällä kertaa vain kantaen virkamerkkiä ja asetta. Minusta se tuntui oudolta, sillä olin lähtenyt Pagansista vain seitsemän vuotta sitten. Epäilemättä se taisi tuntua oudolta myös muutamista muista huumeyksikön jäsenistä, jotka tiesivät ajoistani outlaw-bikerina, prosenttimiehenä.

Yksiköllä oli rahaa, valikoima peitetehtävissä takavarikoituja ajoneuvoja ja käytettävissään taitavia syyttäviviranomaisia. Operaatioon satsattiin kunnolla. Ei se silti samanlaista ollut kuin siihen aikaan kaikilla TV-kanavilla pyörivän Miami Vicen ”Sonny” Crockettilla ja ”Rico” Tubbsilla. Meillä ei ollut Ferrareja, huvijahteja eikä pikaveneitä.

Yksikkö halusi saada joukkoonsa mahdollisimman monenlaisia (ja toivottavasti myös lahjakkaita) peitepoliiseja, joten paikallisia laitoksia

pyydettiin ”lainaamaan” väkeään. Tällaisella keikalla olevat ”lainapoliisit” saivat koko ajan palkkansa laitokselta, jonka palkkalistoilla he olivat. Kun heidän laina-aikansa loppui, he palasivat laitoksilleen – tuoden mukanaan peitetehtäväkokemuksensa ja kontaktinsa. Se oli harvinaislaatuinen järjestely poliisivoimissa: sellainen, joka toimi oikeasti. Kaikki lainapoliisit eivät tietenkään osanneet toimia peitetehtävissä, mutta usein he tunnistivat ongelman itsekin ja palasivat vapaaehtoisesti laitoksilleen. Toisinaan he päätyivät matalan tason seurantatyöhän tai toimistohommiin.

Useimmat lainapoliisit olivat hyviä passipoliiseja samasta piirikunnasta. Me painoimme pitkää päivää ja jouduimme usein välikohtauksiin yömyököillä ja yksin. Hoitelimme kaikenlaisia tilanteita, tavallisesti unenpuutteesta uupuneina. Olimme myös säännöllisesti tekemisissä syyttäjänviraston tutkijoiden kanssa. Osalla heistä oli kokemusta vastaavasta työstä ennen kuin heidät oli siirretty syyttäjänvirastoon. Useimmiten heiltä kuitenkin puuttui tällainen kokemus – ja he olivat virassaan jonkinlaisten poliittisten yhteyksien ansiosta. Joillakin heistä ei ollut vähäisintäkään käsitystä todellisesta poliisin katutyöstä. Liittyessään erikoisyksikköön heistä tuli äkkiä etsiviä ja he alkoivat pitää itseään kovina tyypeinä. He eivät olleet tehneet mitään asemansa eteen, ja sen huomasi. Poliisilaitosten rivipoliisista nousseiden ja syyttäjänvirastosta komennuksen saaneiden etsivien välillä oli kilpailua. Jännitteitä lisäsi entisestään se, että jotkut näistä syyttäjänviraston virkamiehistä olivat myös tutkineet poliisin väkivaltasyytteitä.

Minun tiimissäni oli muutamia todella kovia ja taitavia peitepoliiseja. Porukan varsinainen päällikkö oli Rick Coutu – lainattu poliisilaitokselta ja väliaikaisella komennuksella erikoisyksikössä. Pari pojista tuli Monmouthin piirikunnan syyttäjänvirastosta meidän toimialueeltamme. Poliisilaitosten lainat, kuten Rick ja minä, emme pahemmin tykänneet heistä, eivätkä heidän tykänneet meistä. Me kuitenkin vahdimme toistemme selustaa: kadulla ei selvinnyt hengissä millään muulla tavalla. Useimmissa tapauksissa piirikunnan etsivät olivat hyviä ja kunnianhimoisia jepareita.

Kourallinen heistä ei kuitenkaan ollut samaa kaliiperia, he olivat joko kouluttamattomia tai piittaamattomia, tai sitten molempia. Jotkut olisi tehnyt mieli vain kuristaa.

Red Bankista tullut Rick Coutu oli poikkeuksellisen taitava kaduilla, kovapintainen ja täysi adrenaliininarkkari. Hän oli keskimittainen ja keskikokoinen, mutta todella timmissä kunnossa. Paksut, aaltoilevat hiukset ja tiukka katse herättivät kaikkien huomion. Red Bankissa – muutaman neliökilometrin alue Navesinkjoen varrella – ei tapahtunut juuri mitään, mistä Rick ei olisi tiennyt. Viime kädessä koko tiimi luotti häneen – minä luotin häneen – siksi, että hän ei jättänyt ketään pulaan. Hänellä oli keskittymiskykyä ja teräshermot. Olin valmis seuraamaan tätä kaveria minne tahansa, vaikka aseettomana vihollisen maaperälle.

Kiinni jääminen luvattoman aseensa kanssa New Jerseyssä siihen aikaan tiesi pahempia vaikeuksia kuin mikään katutasen huumekäry. Syyttäjät vaativat rutiininomaisesti ankaria rangaistuksia rikollisille, jotka napattiin sekä kovien huumeiden että aseensa kanssa – ja tuomarit olivat enemmän kuin halukkaita jakelemaan sellaisia tuomioita. Poliisit olivat suunnilleen ainoita aseiden kantajia, joten jos joku teki töitä peiteoperaatiossa ja yritti pitää matalaa profilia, hän ei kantanut asetta mukanaan.

Lainajepareita kulki sisään ja ulos MCNTF:stä, tavallisesti heitä lähetti paikallinen poliisipäällikkö antaakseen nousujohteiselle alaiselleen lisää kokemusta omaa etsiväyksikköä varten. Jotkut poliisilaitokset lähettivät sinne ongelmatapauksiaan siksi, että vihasivat Monmouthin piirikunnan syyttäjänvirastoa ja konfliktien aiheuttaminen oli osa heidän peliään.

Mike Panchak eli ”Pancakes” Eatontownin poliisilaitokselta, Rick ja minä olimme puuhassa mukana adrenaliiniryöpyn takia. Päätimme omat työaikamme eikä meillä taatusti ollut mitään syytä tulla toimistolle ennen puoltapäivää. Kaikki erikoisyksikön jäsenet pukeutuivat roolinsa mukaisesti, useimmilla miehillä oli parrat ja korvarenkaat. Minä en pitänyt siitä, miten partani kasvoi, joten pysyttelin sileäksi ajeltuna ja kuljin perusduunarin näköisenä.

Toisten uusien kavereiden tavoin minunkin piti kehittää itselleni peitehenkilöllisyys – rooli, joka olisi uskottava kaduntallaajien silmissä, sellainen, jota pystyisin pitämään yllä kaikissa oloissa. Kuinka pukeutuisin ja kuinka toimisin peiteoperaatioiden aikana? Tiesin haluavani jotakin yksinkertaista, helpon kulissin, jonka voisin kiskaista esiin aina tarpeen tullen. Peitetehtävissä pitää pysyä keskittyneenä koko ajan – esimerkiksi huumeostot on saatava hoidettua ja samalla on painettava koko ajan mieleen, mitä ympärillä tapahtuu. Kaikki peiteroolissa tehdyt asiat piti aikanaan kirjoittaa tapausraporttiin. Peiteoperaattori joutui usein diilereiden kuulustelemaksi, eikä vastauksissa ollut virhemarginaalia.

Valitsemani peitepersoonana sopi minulle luontaisesti. Käytin perustana vuosiani Jersey Shoren Atlantic Highlandsin alueella toimivan Pagans Motorcycle Clubin asekersanttina. Tunsin nämä kuviot, koska olin elänyt niitä. Pukeuduin samanlaisiin vaatteisiin kuin ennen: hihattomiin T-paitoihin, mustiin farkkuihin ja maiharibuutseihin. Pidin myös kiinni samasta Jersey'n kovanaaman asenteesta, joka minulla oli jo valmiiksi.

Vaatteideni, asenteeni ja tatuointieni ansiosta sulauduin saumattomasti ympäristööni. Minä olin peiteoperaattori, joka ei pahemmin käivänyt koulutusta tavanomaisten hallinnollisten käskynjakojen lisäksi.

Kaksi vuotta aikaisemmin, kun oli vasta liittynyt Middletownin poliisivoimiin, arastelin ensimmäistä iltaani kadulla. Minulla ei ollut silloin aavistustakaan, tukisivatko työkaverit minua vai eivät, johtuen menneisyydestäni Pagansin riveissä. MCNTF:ssä minulla oli uusi huolenaihe: yksiköllä oli pääsy FBI:n pitämään arkistoon Pagansin jäsenistä. Se tarkoitti, että MCNTF:n kansioni oli paksu eikä täysin suosiollinen.

MCNTF:ssä työskentelemiseen kuului usein partioiminen pahamaineisen rikollisilla Asbury Parkin Springwood Avenuen tienoilla, vain reilun parin kilometrin päässä merenrannasta. Alue oli niin paha seutua, että

se oli jopa mukana Rippleyn Usko tai älä! -ohjelmassa Yhdysvaltojen kaikkien aikojen rikollisimpana korttelina. Kukaan ei tuntenut olevansa siellä turvassa, eivät edes aseistetut poliisit.

Paikalliset viranomaiset olivat niin poissa tolaltaan, että he nimesivät Springwoodin joksikin aikaa ”Lake Avenueksi” siinä toivossa, että se muuttaisi alueen imagoa. Nimenmuutoksella ei saatu aikaan pienintäkään eroa alueen asukkaiden kannalta – eikä järjestyksen ylläpitämistä yrittävien poliisien. Erikoisyksikkö sai tehtäväkseen iskeä Lake Avenuele ja pidättää muutamia monista huumekauppiaista, jotka olivat onnistuneet toimimaan siellä vuosikausia kaikessa rauhassa.

Naapurusto oli melkein täysin afroamerikkalaista, mikä tarkoitti, että minun kaltaiseni valkoiset tyypit näyttivät selvästi olevan väärässä paikassa. Valkoisella henkilöllä oli vain kolme syytä olla siellä: 1) olit kyttä, 2) olit pahan kerran eksyksissä ja mahdollisesti pahemmassa vaarassa kuin osait aavistaakaan, 3) olit ostamassa huumeita.

Asbury Parkin poliisi oli aina läsnä, mutta paikan raivaamiseen olisi tarvittu komppanian verran konstaapeleita. Aika ajoin lähetimme sinne peitepoliisin ja vasikan ostamaan heroiniä – tyypillisesti vain kaksi pikkupussia, jollaisia myytiin kymppillä kappale, tavallisesti kirkasmuovisia tai sellofaanipakkauksia, joiden päälle oli leimattu sellaisia nimiä kuin ”Murha” tai ”Kuumaa kamaa”.

Sitten peitepoliisi yrittäisi maanitella kohteen antamaan hänen tulla takaisin omin päin hakemaan lisää samaa tuotetta – käytäntö, jota me kutsuimme ”tuplaamiseksi”. Pienten huume-erien toistuvat ostot saivat diilerin pysymään mukana saattamatta yksikköä taloudelliseen perikatoon. Pääsimme isojen jehujen jäljille nappaamalla nousukkaita ja käännättämällä heidät vasikoiksi pidätyksen jälkeen.

Eräänä kuumankosteana kesäkuun päivänä yksi peitepoliiseistamme, Rob Uribe, yritti ostaa diileriltä pikkupussillisen, mutta häntä huijattiin. Kun Uribe meni hoitamaan ostoksensa, diileri tarttui kiinni seteliin ja repäisi sen kahtia jättäen hänet revenneen kympin kanssa – vailla huumeita. Kun Uribe saapui ennalta sovittuun poliisien kohtaamispaikkaan,

hänellä ei ollut yrityksestään muuta näyttöä kuin kympin setelin puolikas, toisen puolikkaan diileri oli vienyt mukanaan.

”Painukoon vittuun”, Rick Coutu karjui. ”Voimme yhtä hyvin saman tien panna pillit pussiin, jos annamme heidän kusta meitä silmään. Meidän pitää iskeä takaisin.”

Tiettyssä mielessä tällä kusetuksella ei ollut isompaa väliä. Yksikkö ei ollut pannut paljon aikaa tähän tutkimukseen, eikä taloudellinen menetykskään ollut kummoinen. Tällainen ei kuitenkaan ollut hyvä enne kyvyillemme toimia tässä naapurustossa, ja siinä oli tarpeeksi syytä rai-vostuttamaan Coutun ja muutaman muun kaverin. Rick väitti, että jos antaisimme yhden naapuruston diilerin selviytyä jonkun peitepoliisimme kusettamisesta, saisimme koko loppukesän vaivoiksemme tyyppejä, jotka yrittäisivät lirauttaa meitä linssiin. Yksikkömme tehokkuus vaaran-tuisi, ja se suututti häntä pahan kerran.

”Minä sanon, että mennään takaisin – mutta tällä kertaa isolla porukalla”, Coutu jatkoi. ”Ajamme suoraan niiden luokse, otamme pamput esiin ja uhkailemme koko sakkia siitä hyvästä, että vetivät meitä nenästä. Käyttäydytään kuin hullut ja katsotaan, mitä siitä seuraa. Haluan heidän uskovan, että he ovat vittuilleet väärälle porukalle.”

Rickin suunnitelma oli järjetön. Kuusi erikoisyksikön jäsentä iski-si Lake Avenuelle, kaksi kussakin kolmesta autosta. Seutu oli lähinnä asuinaluetta, siellä oli ränsistyneitä puutaloja kapeilla tonteilla, joita ympäröivät ruosteiset ketjuaidat, ja kourallinen kauppvoja – viinakauppvoja, parturinliikkeitä ja ravintoloita, joissa myytiin halpaa grillikanaa ja pizzaa. Me kantaisimme mukanaamme lavasteita – litran pulloihin pakattua vahvaa olutta ja halpoja viinipulloja, kaikki ruskeissa paperi-pusseissa.

Paikan päällä hyppäisimme autoista pamput käsissä ja haastaisimme tyytit tappeluun, uhkailisimme heitä kovalla äänellä ja vihaisesti, koska he eivät olleet kunnioittaneet aikaisempaa huumeidiiliä. Ennen kuin tilanne kuumenisi liikaa, siviilipukuinen etsivä Rusty Swanick ajai-si paikalle poliisin siviiliautossa pidättämään meitä. Kuusi peitepoliisia

hajaantuisi ihmisten sekaan ja sivukaduille – jolloin etsivän olisi mahdollta ottaa kiinni useampia kuin yhden meistä.

Jäljelle jäi vain kysymys siitä, kenet siviilikyttä pidättäisi ja ketä hän kovistelisi. Minä olisin se kovaonninen, jonka Swanick valitsisi. Me kaksi emme olleet koskaan tulleet toimeen, ja nyt hän pääsisi huvittelemaan minun kustannuksellani. Rehellisyyden nimessä Swanick oli hyvä ja kova poliisi. Hän tunsu alueensa ja häntä kunnioitettiin kadulla. Hän oli tanakka 180-senttinen kaveri ja hänellä oli viikset, joita siihen aikaan sanottiin sinkkubaarimallisiksi. Hänen piti hallita homma tässä kaikkea muuta kuin hyvin kehityllyssä suunnitelmassa, muuten minä ja kumppanini olisimme oikeasti vaarassa.

En sanonut halaistua sanaa tätä ”suunnitelmaa” vastaan, mutta tiesin, että se oli järjetön. Lake Avenuella pyörivä porukka oli iso ja vaarallinen, eikä sen kanssa kannattanut ottaa yhteen missään olosuhteissa – ja me aioimme pyyhältää tahallamme ärsyttämään aseistettuina pelkillä puupampuilla ja pesismailoilla. Oloimme pahasti alakynnessä eikä meillä ollut mitään aavistusta, kuinka paikalliset reagoisivat. Vain yksi meistä kantaisi asetta – Swanick.

Minun oli vaikea uskoa, että joku Rickin kaltainen järkevä kaveri ikänä sai päähänsä mokoman ajatuksen. Siinä vasta mittari, kuinka karismaattinen heppu Coutu oli. Jos kukaan muu olisi ehdottanut tällaista, hänet olisi naurettu pihalle. Suunnitelma oli aivan vinksahantanut ja tolkuton. Päättäni huimasi. Entä jos meidät ammutaan, kun loikkaamme esiin autoista? Entä jos Swanick ajaa kolarin eikä pääse paikalle silloin, kun pitäisi? Entä jos hajaantuvat peitepoliisit törmäävät laumaan korttelirottia, jotka haluavat vähän pitää lystiä valkonaamaisten tunkeilijoiden kanssa? Entä jos minun todella pitää iskeä jotakuta karahkallani ja joudun sisäisen tarkastuksen tutkittavaksi? Entä jos ajamme jonkun yli kaahattessamme paikalle, tai etsivä tai pari joutuu kadoksiin?

Aivan epäilemättä Rickin suunnitelma saisi paatuneimmankin kadu-diilerin uskomaan meidät katujengiläisiksi eikä jepariksi. Jeparit noudattavat sääntöjä ja pyörittävät operaatioita, joissa taktinen etu on selvästi

heidän puolellaan. He eivät lähetä puolta tusinaa heppulia nuijien kanssa uhkailemaan kolmeasataa kovanaamaista roikaletta. Vain päähkähullu porukka aineista sekaisin olevia jauhonaamarikollisia toimisi sillä tavalla.

Asiassa oli vielä yksi isompi riskitekijä: me tiesimme, että olimme menossa alueelle, joka kuhisi Five Percentereitä, katu-jengiläisiä, joilla oli hyvin tunnettu menneisyys pahoinpitelyjen ja murhien alalla ja jotka eivät kunnioittaneet aselakeja. Monet Five Percenterit olivat alle 18-vuotiaita eivätkä pelänneet oikeusjärjestelmää. Jos niillä kulmilla ammuttiin jotakuta, Five Percentereitä epäiltiin ensimmäisenä. Ja jos joku heistä kantoi asetta, hän oli vaarallinen *hombre*.

Five Percenterien ryhmän perusti vuonna 1963 Harlemissa Clarence Smith, alias ”Isukki” tai ”Clarence 13X”. Asbury Parkin afroamerikkalainen nuoriso joutui jengin silmätikuksi ja jos joku päätti olla liittymättä jengiin, hän sai taatusti päivittäisen selkäsauvan. Jengillä oli eriskummallinen toimintafilosofia, ja jotkut meistä kummastelivat, kuinka kukaan saattoi lähteä siihen mukaan. Tästä huolimatta varman koston uhka piti ryhmän jäsenmäärän korkeana. Jengi tienasi huomattavat rahat huume-kaupalla, ja sen jäsenet olivat vaarallinen voimatekijä, joka oli syytä ottaa huomioon. Olin varma, että siinä väkijoukossa, jota aioimme ruveta uhkailemaan, olisi ainakin parikymmentä Five Percenteriä.

Kello oli noin kaksi iltapäivällä sinä kesäkuun päivänä, jona käynnistimme operaatiomme ja lähdimme kohti Lake Avenuetä. Aurinko oli laskemassa, mutta lämpötila oli vielä lähes 40 astetta ja kaikki Asbury Parkin asukkaat näyttivät olevan ulkona yrittäessään kestää kosteutta ja kuumuutta. Minä ajoin rähjäistä vanhaa kaksioivista Ford Thunderbirdia, jonka pelkääjän paikalla istui syyttäjänviraston peiteoperaattori Tom Perez. Muutamien muiden entisten sotilaiden tavoin minäkin olin perusteellisesti perehtynyt Sun Tzun klassikkokirjaan *Sodankäynnin tai-to*. Coutun rangaistusretkikunta, tai sellaisen irvikuva, loukkasi kaikkia

kiinalaisen kenraalin taistelusääntöjen pykälää. He, jotka lyövät laimin sodankäynnin taidon, yleensä saavat maksaa siitä kalliisti. Ajatus pyöri päässäni sinä iltapäivänä ajaessani yhdessä Perezin kanssa.

Kun saavuimme paikalle, Lake Avenuen ja Ridge Avenuen kulmassa parveili kansaa, kymmenet paikalliset hengailivat grillikanapaikan luona, samoin kuin muutamien muiden kulman liikkeiden. Kaikki kolme autoamme pysähtyivät jarrut kirskuen keskelle kadunpätkää. Jotkut kullilla norkoilijat joutuivat loikkaamaan tieltä, jotta eivät olisi jääneet alle.

Me kaikki nousimme autoistamme täysin pilvessä puhtaasta adrenaliinista. Pamppujamme heilutellen me aloimme tivata, kuka oli tehnyt temput kaverillemme. Ihmisjoukko hajaantui, ja me olimme lyhyen tuokion niskan päällä. Ei kuitenkaan kestänyt kauan ennen kuin katukovikset tajusivat, että me olimme pahasti alakynnessä, ja meille alettiin syyttää ylimielisiä solvauksia.

Kun kahlasin ihmisten sekaan katsomaan, kenen suusta tuli tällaista paskapuhetta, noin viisikymppinen mies, joka oli pukeutunut lyhythihaiseen valkoiseen kauluspaitaan, astui hiljaa eteeni. Hän kallisti päätään ja sanoi: ”Te valkoiset pojat ootte hulluja, mutta sen lisäksi te ootte kohta vielä vainaitakin, jos ette häivy vähän äkkiä. Joku on justinsa tulossa teidän kimppuun, tajuutsa?” Hän naureskeli itsekseen, käänsi selkensä ja katosi väkijoukkoon.

Sisuskaluni kertoivat minulle, että tämä mies oli tosissaan ja minun olisi parasta vahtia selustaani. Näytti myös selvältä, että hämähäksimme meni läpi: näille häiskille me emme olleet jepareita, vaan tunkeilevia kovanaamoja. Olimme syvissä vesissä, ehkä liiankin syvissä. Yksi asia oli ainakin varma: täältä ei löytyisi todistajia sille väkivallalle, joka kävisi meidän kimppuumme.

Minulle ei jäänyt aikaa reagoida miehen sanoihin ennen kuin huomasin Swanickin siviiliauton kiitävän paikalle tasaista kaksikaistaista katua ja jarruttavan pysähdyksiin kadunkulmassa vain muutaman metrin päässä minusta. Perez haihtui väkijoukon sekaan. Toiset peitepoliisit pakkautuivat kahteen autoon ja kaasuttivat tiehensä. Swanickilla oli täällä

vapaalippu, henkilö, jolle hän voisi iskeä raudat ranteisiin monien katsojien riemuksi: minä.

Kivikasvoinen etsivä tarttui minuun ja sysäsi vasten maalattua betoniharkkoseinää parturinliikkeen edustalla, löi minua monta kertaa ja antoi minulle ruhjoutuneet kylkiliuat ja veriset huulet. Sitten hän tyrkkäsi minut jalkakäytävälle turvalleni ja käski minun pysyä liikkumatta kädet ja jalat harallaan, kuten teinkin. Kirosin etsivää, kun hän mylläsi Thunderbirdini sisustan teeskennellessään etsivänsä huumeita.

Sitten etsivä harppoi takaisin luokseni ja kiskaisi minut jaloilleni. Hän tuijotti minua osoittamatta pienintäkään tuntemisen merkkiä ja uhkasi järjestää minut telkien taakse, jos tulisin enää koskaan hänen silmiensä eteen. Hän tyrkkäsi minut autoni kuskinpenkille ja komensi häipymään kaupungista.

Kurvasin tiukasti oikealle, Lake Avenuelta Ridge Avenuelle, mutta näin sen olevan autojen tukkima.

Musta mies, noin 19-vuotias ja valkoisessa T-paidassa, lähestyi autoani. Hän oli keskikokoinen ja ajellut epätavallisen pyöreän päänsä aivan siileäksi. Hän käyttäytyi huolettomasti ja minä tiesin, että olin nähnyt hänet jossakin, tai ainakin hänen kuvansa. En vain saanut päähäni tarkempia yksityiskohtia.

”Etsitkö vielä jotakin?” nuorimies kysyi.

”Joo, hyppää kyytiin”, sanoin ja katselin, kuinka hän avasi matkustajan oven, kiskaisi pelkääjän paikan eteen ja vääntäytyi Thunderbirdin takapenkille, jossa hän oli näkymättömissä. Päätös istua minun takanani tarjosi hänelle valtavan taktisen etulyöntiaseman ja asetti minut väliittömään hengenvaaraan. Minulla ei ollut aavistustakaan, oliko hänellä asetta ja mieleeni tuli, olinko juuri päästänyt autooni Five Percenterien tappajan. En nähnyt paikaltani hänen käsiään ja yritin muistella, oliko hänen paitansa pullistellut paljonpuhuvasti. Äkkiä kaikki sanomiseni ja tekemiseni muuttuivat selviytymiseni kannalta kriittisiksi.

Kylmät väreet kiirivät pitkin selkääni. Olin adrenaliinipölyssä ja sen takia olin tehnyt katastrofaalisen taktisen virheen päästämällä

mahdollisen salamurhaajan selkäni taakse. Kuvittelin, kuinka hän ottaisi esiin veitsen ja silpoisi minut. Hän ei taatusti pitänyt minua poliisina. Olin pelkkä surkimus, jolla luultavasti oli rahaa taskussa. Ajatukseni laukkasivat valtoimenaan. Minun pitäisi pystyä kuvailemaan kaikki tekemiseni poliisiraporttiin, jonka laatisin tämän jälkeen – jos selviytyisin hengissä. Nyt ei ollut aikaa panikoimiseen. En ollut nähnyt tätä tyyppiä koskaan aikaisemmin. Jostakin syystä minulla oli kuitenkin sellainen tunne, että hän piti minusta, tai oli ainakin halukas ottamaan vastaan huumaiden oston varatut rahat. Ehkä hän oli nähnyt, kuinka Swanick oli yrittänyt muokata naamani ja kylkiluuni uusiksi, ja päätellyt, että meillä oli jotakin yhteistä.

Ihmettelin vieläkin matkustajani aikomuksia, vilkaisin kadulle ja huomasin miehen ja naisen, jotka kävelivät minua kohti Ridge Avenuelle pysäköityjen autojen välistä. Nainen työnsi lastenrattaita, joiden kyydissä istui pikkutaapero. Miekkonen oli todella lihaksikas ja kovapintaisen näköinen, 25–30-vuotias ja hänen pitkään hiuspörrönsä oli työnnetty kampa. Hän oli pukeutunut sinisiin farkkuihin ja hihattomaan valkoiseen aluspaitaan.

Kävelytahtiaan muuttamatta hän kumartui lastenrattaita kohti, otti esiin isokaliiperisen pistoolin ja lähestyi autoani. Hän pysähtyi kuskinpuoleisen oven viereen, vain metrin päähän, ja tähtäsi minua rintaan. Pikkulapsi alkoi itkeä. Yritin säilyttää malttini istuessani paikoillani kykenemättä tekemään mitään.

”Mitä vittua sinä täällä teet? Minä en saatana tunne sinua”, mies sanoi.

Pidin käteni hänen näkyvissään ja vastasin: ”Tulin tekemään kauppvoja. Olen kaupungissa kesävieraana. Voit ottaa minut hengiltä, jos siltä tuntuu, mutta jos haluat tehdä kauppvoja, niin viivyn täällä vielä pari kuukautta.”

Kaverin asekäsi ei vapissut. Hän ei ollut vapisijatyyppiä. Kun kokeimmat katuroukkaleet tähtäävät aseella, he ovat epävarmoja ja yleensä äänekkäitä. He yrittävät pelotella ja huutaminen auttaa heitä hälventämään omaa pelkoaan. Tämä kaveri oli kuitenkin toista maata.

PALUU VANHOJEN KONNAKAVEREIDEN PARIIN – POLIISINA.

Poliisit ovat soluttautuneet rikollisten joukkoon ennenkin, mutta Wayne Bradshaw ei olekaan kuka tahansa peitepoliisi, hän on entinen liivijengiläinen.

Wayne "Big Chuck" Bradshaw oli piinkova rikollinen 70-luvun lopulla. Hän kuului Pagans-liivijengiin ja niitti menestystä maailmassa, jossa panokset olivat kovat. Kun äärimmäinen väkivalta osui lopulta liian lähelle, Bradshaw päätti henkensäkin uhalla lähteä jengistä ja liittyä poliisiin.

Häikäilemättömyys, jolla Bradshaw menestyi jengiläisenä, siivitti hänet lopulta menestykseen myös peitetehtävissä toimivana huumepoliisina.

WAYNE "BIG CHUCK" BRADSHAW on armeijan veteraani, entinen liivijengiläinen ja pitkän uran New Jersey'n poliisilaitoksella tehnyt huumepoliisi. Hän viettää eläkepäiviään vaimonsa kanssa Floridassa, missä hän vetää naisten itsepuolustuskursseja. **DOUGLAS P. LOVE** on new-yorkilainen kirja- ja viestintäalan ammattilainen.

JOHNNY
Kniga

www.johnnykniga.fi

30.16

978-952-362-325-5